

Різьба – поезія в дереві

Одним із захоплень вчителя фізики, інформатики та трудового навчання Віктора Мартинюка є різьба по дереву. Відтак кожен його новий урок трудового навчання в Суємському НВК, що на Здолбунівщині, місцеві хлопчачки чекають із великим нетерпінням – адже Віктор Всеволодович знову продемонструє якусь свою нову і цікаву роботу, та знову вчитиме працювати з деревом. Тоді дитвора забуває про свої телефони й планшети та вчиться давньому, як сам народ, мистецтву.

Різьба по дереву стає дедалі актуальнішою серед населення нашої країни, каже Віктор Мартинюк. Все більше людей купують дерев'яні меблі, посуд, та інші речі, оздоблені різьбою. Чому? Відповідь дуже проста. Сучасна людина вже перенаситилася холодними та неживими матеріалами, ось і хочеться тепла та затишку. А дерево має тепло, бо воно живе, а якщо ще й оздоблене вишуканими різьбленими візерунками, це саме те, до чого тягнеться, спрагла до краси людська душа. Дерево немов удруге оживає. Можливо тому, що людина обробляє його своїми руками, вкладаючи у свою працю душу.

– Різьбою я займаюся ось уже тридцять років. Вперше

познайомився із цим видом, без перебільшення скажу, мистецтва у 1985 році, коли вступив до кременецького педагогічного училища. Там став відвідувати гурток для різьбярів. Припала до душі ця справа, тож вдосконалювати свою техніку я став продовжувати самостійно. Шукав уроки в фаховій літературі. Тепер же є безмежне поле для обміну досвідом – існує безліч інтернет-спільнот, де різьбярі діляться своїми відкриттями та новими техніками. Уже, можна сказати, я не уявляю, як іще можна проводити свій вільний час, як не зайнятися різьбою. Раніше я приділяв більше уваги оздобленню меблів, вирізав цілі картини з дерева, любив виготовляти посуд (у мене сила-си-

ленна ложка). Тепер почав працювати над скульптурними композиціями, – ділиться з нами вчитель.

Анна ЛЕГКА

